

REPORTAŽA – NOVO NORMALNO 2020.

Globalna metamorfoza

➔ Sve se preokrenulo, nekako je drugačije, neobično, čudno

Leona Pavlović

Bilo je to prošle godine, mjesec studeni, nastavnica engleskog pitala nas je što mislimo o koronavirusu koji se pojavio u Kini. Tada nisam ni znala što je to, a s druge strane, nije me puno ni zanimalo.

Mislila sam - daleko je to od nas. Svakim se danom sve više i više govorilo o novonastaloj pošasti dok jedno dana na Dnevniku nisu javili da se u Hrvatskoj pojavila jedna zaražena osoba. Toga su se trenutka naši životi okrenuli za 180 stupnjeva. Situacija se vremenom pogoršavala. Iz dana u dan broj se oboljelih povećavao, a samim time i broj umrlih. Usljedile su mjere, karantena, zatvaranje škola, pojavile su se i propusnice iz grada u grad. Nikada u životu nisam pomislila da neću moći iz Splita otići do Solina koji mi je 10 minuta od kuće. Stanje je bilo grozno, sve se dogodilo brzo i neotekivano. Prestrašeni ljudi trčali su po trgovinama i kupovali ogromne zalihe namirnica jer nisu znali što je sljedeće. Život u neizvjesnosti nikoga nije razveselio, no morali smo se naviknuti koliko smo mogli i pratiti svaku uputu koju nam stičer kaže. Učenici i studenti pratili su online nastavu koja je isprva bila jako zbunjujući i izuzetno zamorna. Cijeli je dan bio potrošen na videozapise, pisanje domaćih, pisanje kontrolnih, slanje radova profesorima... Prihvatila sam i tu školu na daljinu, naviknula se na gledanje nekih novih

profesora, a oni na mene ne. Trebalo mi je malo vremena da shvatim da je ovo stvarnost, a ne san. Jako je čudno ne izlaziti s prijateljem i ne slati roditelje koji te tjeraju da konačno izideš iz kuće samo da se oni malo odmore. Sve se preokrenulo, nekako je drugačije, neobično, čudno. Prolazilo je vrijeme, situacija se poboljšavala, mjere su popuštale. U rujnu smo krenuli u školu. Prvi tjedan nastava je bila ujutro. Hođajući gradskim ulicama, kojima bi prošla jedna bakica ili čovjek u zurbu, svi su maskama, na trenutak sam pomislila da se sve opet vratilo na staro, ali zapravo je situacija bila još gora. Sve je manje svijetala na ulici, tišina sve veća, sve češće kontaktiramo s drugima telefonski ili drugim

oblikom nove tehnologije. Ljudi kupuju više nego ikad, ali samo hranu i higijenske potrepštine. Zbog novonastale situacije mnoštvo ljudi oboljeva, što od korone, što psihički i to je velik problem, ali sasvim razumljiv nakon karantene i nastavka života u neizvjesnosti. Sve više razmišljam o ljudskoj nemoci u odnosu na prirodu u kojoj postoji svako dobro, ali sve opasnosti koje se povremeno razbude i pokazuju nam koliko smo zapravo mali. Naziv korona za mene je naziv za krumpir novog početka. Prije korone živjeli smo u zurbu koja je posvuda vladala. Poklonjeno nam je vrijeme. Naš jedini zadatak jest paziti se i što manje izlagati dok i ječnici, farmaceuti, proizvođači hrane, čističi

PROVEDENA ANKETA

1. Smatrate li da je obrazovanje bilo uspješnije i bolje tijekom online nastave?
DA (4 osobe, 18%) NE (18 osoba, 82%)
2. Je li lockdown utjecao na vaše psihičko zdravlje?
DA (13 osoba, 59%) NE (9 osoba, 41%)
3. Jeste li bili u mogućnosti posjetiti rodbinu od početka pandemije?
DA (10 osoba, 45%) NE (12 osoba, 55%)
4. Mislite li da će cjepivo zaustaviti širenje zaraze?
DA (5 osoba, 23%) NE (17 osoba, 77%)
5. Je li vam trebalo mnogo vremena da shvatite što se zapravo događa u svijetu?
DA (20 osoba, 91%) NE (2 osobe, 9%)

ulica i ostali vrijedni ljudi riskiraju svoj život. Svi smo naistom brodu, a spašavanje je moguće jedino ako budemo težili zajedničkom rješenju za sve. Iako to znači mnogo odricanja, prilagodavanja, držanja razmaka čak i s najbližima, izdržat ćemo ako se budemo ponašali kao jedno. Ne znamo koliko će sve ovo trajati, ali nakon toga ćemo izići iz svojih kapuljaca potpuno promijenjeni. Biće to globalna metamorfoza. Sve u svemu, prema provedenoj anketi dobro smo se snašli u „novom normalnom“, dajemo sve od sebe i polazemo sve nade da će ovo što prije završiti. A dok ne prođe budimo odgovorni, mislimo i na sebe i na druge. U životu sve prođe, proći će i ovo. Do tada - čuvajte se! ●

LARA BAKOVIĆ

NOVO NORMALNO 2020.

Kava na zidiću, oči na kafiću

Danas sam se odvažila na rižican potez, potisla sam u trgovinu i odlučila uložiti u budućnost. Moja se investicija sastojala od dvije nove fancy termosice i 20 paketa popularnih 3 u 1 nessesca. U kakvu ja to budućnost ulažem, pitaš se dok čitaš? Ma ja ti ulažem u socijalizaciju. Socijalizaciju, koja nas od ponoci čeka. Vladak kaže - rižicno je ponašanje ispijati kavu na popodnevnom suncu snajboljom prijateljicom. Iz tog ćemo serazloga od ove ponoci najbolja prijateljica i vratiti na naše staro mjesto. Pod staro mjesto ne mislim na neko prastaro iz osnovne škole, već na ono isto još od ožujka... Kao jučer se sjećam. - Ej, draga, jesi živa? Mogle smo bacit dir kvartom i popit kavu... Nekad se ovakav prijedlog odnosio na vožnju automobilom po gradu, a kavica? Kavica se, naravno, ispijala u najdražem kafiću i nigdje drugdje. Danas nam je normalno da se moja ponuda odnosi na zidić koji dijeli moj i tvoj zgradu, „dir“ označava dugu šetnju kvartom (barem tri kruga), apit-am je liživa da proverim da među vremenunemij skupila jedini virus koji možeš imati u zimi 2020., COVID-19. Covid-19 i ni jedan drugi, jer u 2020. sve su bolesti izumrle, akad dva puta zakasnelješ, propisani ti jedi-jagnoza. Nesamo di-jagnoza, veći bonus prognoza. Di-jagnozusi čuo/čula, prognoza je da ćeš zaraziti još barem 22 ljudi s kojima si se pogledao. - Ej, draga, živa sam, nema znakova korone... Mogle smo za oko 10? - Meni odgovara, samo da kavica bude gotova, termosica spremna stizem do zida. Nova digresija: „Za oko 10“ - pojam koji bi prije označavao okvirni sat dogovora, „za oko 10“, oko 22 sata. Danas, ako želim do zidića izići za oko 10, najbolje je da ponesem suzavac zbog svih kvartovskih zidubidana. Da skratim, sada to označi za 10 minuta. Taman onoliko vremena koliko mi treba da se izvučam iz pidzame, akobaš moram, navučem čizmicu jaknu, skuham kavu i krenem. Krenem u novu, „normalnu“ socijalizaciju. I takos jedino prijateljica i javne kovrije, oči sam nam uprte u sjedalice kafiću kojim je nekad neumorno ispijale vjeh ulasa slagom... - Ajne, Bože, duša me boli dok ga gledam. Temperatura mi raste, srce mi se selama. - Normalno da ti temperatura raste! Prosinac je, a mi se k'o mačke skupljamo po zidovima. Sutra sa sobom nosim deku. Samomi još fali da virozusku-pim po ovom ledu. - E, to ti je to, sadnam jetako. Ili što doma u toplom i ispalni na žive jer 15 dana nisi udahmlakak treba, ili izadi, družice se, al' uz tosesmizni k'opingvin. Moja Lara, brojimo sitno. Recenica kojami je obilježila 2020. „Brojimositno.“ Prvosmo sitno brojale od sredine ožujka do sredine svibnja. Jedva smo čekale da lockdown završi s postojanjem. Drugo smo sitno brojale u strahu i trepetu, ovo ljetu svaki smo dan čekale kad će se sve zatvoriti, ali na svu sreću - nije. I sada: treće sitno brojimo do Božića, ali da budem iskrena, brojimo dozavršetka ove pandemije. Ne znamo dokad brojimo, ali lakše je reći da „brojimositno“. Tadase ostajemo kao da je kraj bliži, kao da će sve ubrzo osjetiti jazu udzbenike iz povijesti I, nadam se, za one koji jedu sišniše. Salu na stranu, zaboravimo na izgubljene kave i usredotočimo se na čaroliju Božića. Novac koji bismo potrošili na 10 kava tjedno dajmo onima koji neznajnu gdje je reći da „brojimositno“. Tadase naučile, bez posla, snage i motivacije. Baren u ovo vrijeme budimo snaga jedni drugima. Nadam se da sam te ovim tekstom potakmla da pogledaš treba li tvoj susjed salica kave i razgovora ispred zgrade ili u dnevnom boravku. Sasvim je svejedno. Možda se nemaju baš sve suruši, a on, baš kao prijateljica i ja, broji sitno... ●

Utjecaj koronavirusa na sport

KOMENTAR

Benedikt Boban

Sport je zasigurno jedna od najrasprostranjenijih i najzanimljivijih ljudskih aktivnosti. Međutim, pojava koronavirusa jako je ograničila omiljenu aktivnost. Budući da se bavim košarkom i da se natječem u juniorskoj i seniorskoj kategoriji u županjskoj razini, komentirat ću utjecaj koronavirusa na košarkaške treninge i košarku općenito.

Utjecaj koronavirusa na košarku kao natjecateljski sport visetruki su. Pandemija je utjecala na fizičku spremnost, tehničku i taktičku izvedbu te mentalnu snagu igrača, a to su ključne komponente u razvoju igrača, ako mu je cilj igranje na vrhunskoj razini. Do negativnog utjecaja na tjelesnu spremnost dolazi jer su nam se treninzi prorijedili i postali kraći (zbog dezinfekcije dvorana, a i nas samih). Kondicijski smo lošiji jer se treninzi sve više fokusiraju na rad od kuće (video sastanci, trčanje, utezi...), što nekima nije lako odraditi svoje

voljno. Tehnička je izvedba važna sastavnica svakog sporta, a pogotovo košarke. Radi se o driblinzima s loptom i pozicioniranju na terenu (s loptom ili bez nje). Oboje je otežano jer se, kako sam naglasio, treninzi većinom odvijaju u uvjetima na koje nismo naučeni, kao što su videozapisi i rad od kuće. Sada, kada je došla jesen, teže je otići na teren jer je hladno i izgubi se osjećaj u rukama, a i sami sebi zadajemo zadatke pa je mnogo kompliciranije i nestručnije nego kad imaš trenera koji te gleda i daje ti upute. Taktička izvedba ističe trenersku ulogu u treninzima. On je taj koji utječe na grupnu izvedbu, slagane akcija i postavljanje tima u odnosu na protivnika. Njegovim odsustvom taktička se izvedba mijenja nagore jer igrači sami trebaju zapamtiti akcije koje će se u budućnosti koristiti u ligaskim utakmicama. Zadnja stavka, koja je možda i najbitnija, mentalna je snaga. Vidljiva je nesigurnost igrača u nastavak natjecanja zbog stalnog prekidanja istih, čime se drastično narušava kontinuitet i mentalno stanje igrača. Od početka korona-križe godišnj je ciklus natjecanja poremećen, čak se i tjedni ciklus treninga i natjecanja narušava, a to je velik pro-

blem jer je cijela svrha treniranja i toliko gradana sebi ligaško natjecanje i osvajanje titula. Zbog stalnih preki da igrači ne vide svoju treniranja pa se, kako sam rekao, mentalno i fizički zapuste. Svi volimo povremeno pogledati nogometnu ili košarku utakmicu, uživoli na televiziji. Ako se sjetimo trećeg mjeseca, svahitanat natjecanja (NBA, lige Petice, HNL) privremeno su prekinuta zbog pandemije, ali sad nam je zbog dobre organizacije omogućeno praćenje, ali samo na TV-u jer se utakmicemora ju održavati bez gledatelja. Međutim, moje je mišljenje da to nije isto kao kad odeš na stadion i navijaš svojomiljeni klub. Najviše pratim NBA košarkasku ligu jer sam košarkaš, ali prije sam također volio pogledati i nogometne lige za koje sam sad izgubio interes jer nisam ni shvaćao

koliki doprinos daju navijači, ne samo „teatralnosti“ utakmice, već i samoj izvedbi tima koji podržavaju. Igrač zabijeglo, suigraču mi cestitaju i - nastavlja se igrati dalje. Nema teufortije natjecateljske atmosfere koju donose navijači. NBA je bio pripriljen prenamjestiti natjecanje iz „kulturnih“ dvorana u takozvani „bubble“ (mjehurici). To je cijeli kompleks na području Disneylanda u Orlando koji su NBA čelnici preuredili i pretvorili ga u ješenje za nastavak NBA sezone. U dvoranama su postavili veliki ekran na kojem su gledatelji mogli pratiti utakmicu preko platforme Zoom, a igrači su mogli pozvati nekoliko članova obitelji da uživo prate susret. Moras naglasiti da su igrači svakodnevno testirani i da nije bilo jebene nijedan slučaj koronavirusa u nekoliko mjeseci koliko je taj cijeli bubble trajao. Očigledno je da košarkaska natjecanja, kao i sva ostala sportska događanja, misuna razini dosadašnjeg natjecateljskog duha jer je sport bez gledatelja uskraćen za možda i najznačajniji segment. Suviše je naminijanjati koliko neizvjesnost utječe na sportaše, na razvoj njihovih sposobnosti i na mentalno stanje svih sudionika sportskih događaja. Nadam se da ćemo u što skorije vrijeme opet igrati u dvoranama pred našim i protivničkim navijačima. ●